

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. január 6.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KÖZÖSSÉG KRISZTUSSAL ÉS EGYMÁSSAL

Énekek: 118,1,7; 395; 291,8,10; 462

Lekció: 1Jn 1,3-10

Alapige: 1Jn 1,3

Imádkozzunk!

Urunk, valljuk, hogy boldog az a nép, amely Tenéked örvendez, mert minden dolgát ez viszi jó véghez. Boldog az az ember, aki Nálad oltalmat talál, és aki Benned látja életének értelmét, megváltóját, szabadítóját, aki vallja azt, hogy Tőled jön minden jó adomány és tökéletes ajándék. Ezért áldunk és magasztalunk Téged, Szentháromság, egy örök, igaz Isten, ennek az esztendőnek az első vasárnapján, hogy egybegyűjtöttél bennünket a Te neved imádására és magasztalására. Valljuk, hogy nem másért vagyunk együtt, nincs más célunk, csak ez, hogy jelenlétünkkel, énekünkkel, imánkkal, ígére való figyelésünkkel, egész lényünkkel Téged tudjunk dicsőíteni és Téged tudjunk magasztalni.

Valljuk, Urunk, hogy nagy a Te irgalmad, nagy a Te hűséged, végtelen a Te kegyelmességed. Köszönjük, hogy ezt abban is megbizonyítottad, hogy új napot hoztál el számunkra. Abban is megbizonyítottad, hogy nem zártad még le ennek a világnak az életét, és nem jött vissza az Úr Jézus ítélni élőket és holtakat. Köszönjük, hogy türelmesen vársz, miközben igédet hirdetteted, hogy az elvégezze bennünk és rajtunk azt, amit elgondoltál felőle. Köszönjük, hogy el is fogja végezni, mert a Te igédben erő, élet van, a Te igéd hatalom, élő és ható ma is. Köszönjük, hogy ma is ugyanaz. Aki régen szóltál hozzánk, ma is ugyanúgy szólsz; nincs más üzeneted számunkra, csak az, hogy térjünk meg Tehozzád, és a megtért életünk pedig szentelődjön meg. Annyira haladjunk ezen az úton, amennyire csak lehetséges; szabjuk akarátunkat Tehozzád, életvitelünket és egész életünket, hogy Te dicsőíttessél ebben a pogány világban, a mi törékeny, kis életünk által is, mint akikben az Úr Jézus Krisztus hatalma, ereje és Szentlelke munkálkodik.

KÖZÖSSÉG KRISZTUSSAL ÉS EGYMÁSSAL

Kérünk Téged, hogy így munkáld meg közöttünk ma is igéd és Szentlelked által! Jézus Krisztus nevében, Óáltala kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg az előbb felolvasott igeszakaszából, a János apostol 1. levele 1. fejezetének a 3. verséből: „*Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.*”

Testvéreim, lassan befejezzük a János apostol 1. levelének az olvasását a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint, és a mögöttünk levő ünnepek miatt, alig került elő ez a levél, illetve a levél néhány fontos üzenete. Bár, az egyik nagyon fontos előkerült karácsony második napján, a második vers, ahol ez van megírva: „az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet...”

Isten Szentlelke adta, hogy ezen az egyetlen igén keresztül nézzük meg, miről szól János apostol levele; mi a fő üzenete és mondanivalója, és majd fogjuk látni, hogy minden korban, így a mi korunkban is mennyire aktuális! Különösen fontos az, amiről ma szeretnék az ige alapján beszélni, mert ebben a hónapban, amikor sokféle imahetet tartanak, sokan felteszik nekünk azt a kérdést, hogy „kivel vállalhatunk közösséget és kikkel, vagy kivel nem.” Aztán mondják: ezekkel miért, azokkal miért nem. A Bibliában azonban nem az a kérdés, hogy kikkel vállalhatunk közösséget, hanem az, hogy kikkel vagyunk közösségben! Hogyha az lenne a Szentírás kérdése, hogy kikkel vállalhatunk közösséget, akkor a mögött egy emberi akarat vagy egy emberi mérlegelés lenne, aminek van valamiféle eredménye. Ha azonban arról beszélünk a Biblia alapján, hogy kikkel vagyunk közösségben, akkor e mögött nem egy emberi akaratot, hanem egy isteni tervet vélünk felfedezni. Egy isteni munkát fogunk dicsőíteni, hiszen Ő az, aki „nyelveket egyező hitre egybegyűjtte sok népeket, Kik mondván, így énekeljenek: Alleluja, Alleluja” – ahogy a 370. dicséretünkben ezt nagyon sokszor megvalljuk.

A közösség, tehát, amiről János apostol beszél az irataiban – szándékosan mondom, hogy irataiban, hiszen nemcsak a levélben beszél erről, hanem az evangéliumban és a mennyei Jelenések könyvében is – nem úgy áll előttünk, mint egy létrehozandó, megvalósítandó valami, hanem már megvalósult és létrehozott egység a Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Amikor a Bibliaiskolát elkezdtük, akkor azt mondtam, hogy minden könyvnek vagy bibliai iratnak nézzük meg a központi szavát és kulcsversét, mert minden bibliai könyvnek van egy kulcsszava és van egy kulcsverse! A János 1. levelének kulcsszava a „közösség”, a kulcsverse pedig lehetne ez a 3. vers is. Többen inkább a 7. verset javasolják, ahol ezt olvassuk: „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő fiának vére megtisztít minket minden bűntől”, mert benne van, hogy első sorban Vele van közössége a hívőnek.

János apostol nem véletlenül írja ezt a levelet, tanítást az akkori hívőknek és minden kor hívőinek, azért, mert tisztázni akarta azt, hogy mi is ez a közösség. Hogyan, milyen eszközök által jön létre ez a közösség egymással és az Úr Jézus

Krisztussal; mi ennek a közösségnek a célja, feladata, és mik a buktatói, hol vannak a veszélyek? Mindezekre kitér az apostol, és meg fogjuk látni, hogy milyen sok helyen van egyezés az evangéliummal, sőt, még a Jelenések könyvével is.

János apostol már hitben és korban is öreg volt, amikor ezt a levelet írta, hiszen a 90-es évek körül íródott. Az akkori kor nagy problémája, többek között, a keresztyén közösségekre ható külső támadás volt: a zsidókból és a pogányokból lett keresztyének a régi életükből hozott vallásos képzeteket megkísérelték összekeverni az igaz tannal, és így felállítottak egy ismeretet, idegen szóval „gnóvizst”, amelyet a keresztyén élet fölé, mindenek fölé akartak emelni. Többek között ilyeneket hirdettek: „két Krisztus volt. A földi Krisztusba a mennyei Krisztus leszállt a megkeresztelkedésekor, majd a keresztfán, mielőtt Jézus szenvedett volna, elhagyta Őt ez a mennyei Krisztus és visszatért a mennybe. A keresztfán, tehát, nem Krisztus szenvedett, és nem is halt meg így érettünk.”

Így érthető tehát, miért tartja fontosnak János, hogy beszéljen a hívők közösségéről, a közösségben való megmaradásról, a közösség fontosságáról és az elhárítandó veszélyekről, amelyek két irányból fenyegetik a hívő közösséget. Így értjük meg, miért kezdi azzal János az evangéliumát, hogy „az Ige testté lett”. Nem arról beszél, hogy a megkeresztelkedéskor szállt le a mennyei Krisztus a földibe, hanem az „Ige testté lett... és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét”, és majd csak utána következik Keresztelő János szolgálata és bizonyágtétele.

Próbáljunk meg, testvérek, röviden válaszokat adni ezekre a nagyon fontos kérdésekre, mert a mi közösségünknek is ennek kellene lennie az alapja, kiindulópontja, célja, feladata, és a mi közösségünket is pontosan ezek a veszélyek fenyegetik, mint az akkori közösségeket! Azt mondja a 3. versben az apostol: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.” Több helyen kijelentette Isten az Ő igéjében, hogy ennek a közösségnek az alapja, a létrejötte az ígétől függ: hirdetjük nektek. Az igehirdetés célja pedig az, hogy „közösségetek legyen velünk, ahogy nekünk közösségünk van az Atyával”, és hogyan ezt János leírja, akkor úgy látszik, Isten azt jelentette ki általa, hogy a hívők közösségének létrejöttéhez elég az ige hirdetése. Azt mondja, hogy ennek az igehirdetésnek pedig a tárgya az, amit hallottunk és láttunk. János először azt mondja: amit hallottunk. Azért, mert ő elmondhatja: „és amit láttunk”, de majd olyan nemzedékek jönnek, akik már nem mondhatják el, hogy „amit láttunk”. Olyan nemzedékek jönnek, akik csak azt mondhatják el amit „hallottunk”. János még elmondhatta azt, talán mint egyik utolsó szemtanú, hiszen a 90-es években járunk, hogy „amit láttunk”, de azt mondja: testvérek, nem lebecsülendő az sem, amit ti hallotok! Nem kisebb és nem kevesebb az, amit hallottunk mi is, és elhittük, hogy Jézus a Krisztus, és amit hallotok ti is nemzedékről nemzedékre!

A világban egy közösség mindig úgy jön létre, hogy vannak emberek, akiknek mondjuk azonos az érdeklődési körük. Vannak emberek, akiknek például azonosak a gazdasági érdekeik és létrehoznak egy közösséget, egy gazdasági társaságot. Általában olyan emberek alkotnak itt a földön közösséget, akik valamiben hasonlítanak egymásra vagy közösek az érdekeik.

Amikor Isten létrehozta a gyülekezet közösségét, akkor az a csodálatos, hogy olyan közösség jön létre az ember és Jézus Krisztus között, hogy nemhogy két hasonló természetű vagy érdeklődésű személy lenne benne, hanem két végtelen különbségű személy lesz egymással közösségben; vagyis az átkot, kárhozatot érdemlő, elveszett bűnös és a szent, a bűn nélküli, igaz Isten. Ez a csodálatos, hogy nemhogy egyeznénk valamiben, hanem ez a közösség úgy jön létre, hogy teljesen különbözünk mindenben. Én, a bűnös ember, és Isten, aki pedig szent, tiszta, igaz, mindenható és mindenütt jelenlévő, és nem ember, hanem Atya, Fiú, Szentlélek, egy, örök, igaz Isten. Így még jobban belesodálkozunk abba, hogy ennek a közösségnek a gondolata Istentől indult ki! Még jobban belegyönyörködünk abba, hogy ennek a közösségnek a létrejötte Istent fogja magasztalni, és éppen ezért ennek a közösségnek nem is lehet más célja és feladata, mint hogy Krisztust ragyogtassa e világban a világ fiai előtt!

Az előbb azt mondtam, hogy az igehirdetés az egyik eszköze a közösség létrejöttének, de tudjuk a Bibliából, hogy nem csak az igehirdetés az eszköze. Azért, mert ilyeneket ír még a Szentírás: ehhez kell a Szentlélek és kell a hit! János apostol mégis csak az igehirdetésről beszél. Azt mondja, hogy „hirdetjük nektek...” Miért? Azért, mert János nagyon világosan látja azt, hogy ő ezért a közösségért csak emberi dolgokat tehet meg, és ami az Isten kompetenciája, abba nem avatkozhat. A közösség létrejöttének emberi eszköze az igehirdetés. Azt mondja az Úr Jézus Krisztus: hirdessétek az egész világon ...! Elküldelek titeket Judeába, Samáriába, a föld végső határáig, de János apostol azt mondja: a többi nem áll az én hatalmamban! Isten kiárasztja az Ő Szentlelkét és általa hitet gerjeszt az ember szívében.

Az Apostolok Cselekedetei 16. fejezetében olvassuk, hogy Pál apostol hirdette az igét Filippiben, ahol egy „ügyvezető igazgató” is hallgatta őt, akit úgy hívtak, hogy Lídia, és akinek, miközben Pál prédikált, Isten Szentlelke megnyitotta a szívét. János apostol azt vallja, hogy mi csak az emberi eszközöket tudjuk bevetni, ránk csak ezt bízta Isten, a többi az Ő dolga, és mi az Ő jogkörébe, az Ő hatalmába nemhogy nem tudunk, nem is akarunk beavatkozni, mert „A szél fú... annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jön, és hová megy”, mivel az az Ő hatalmában van.

Azt mondja nekünk János: a közösség létrejötte, később a fennmaradása érdekében mi az emberi részt tudjuk megtenni, de János azt is mondja: kell, hogy megtegyük! Ezért „hirdetjük nektek”, nem azért, mert mi így gondoljuk, hanem azért, mert Isten így rendelte el, tehát az igehirdetés elég a hívők közösségének létrejöttéhez!

Ma sokan vannak – sajnos egyházi körökben is –, akik azt gondolják, hogy a közösség létrehozásához más kell, vagy más is kell! Emlékszem az egyik gondnok testvérünkre, aki nem itt nálunk volt gondnok, és már hazament a menyeyi házába, mikor a számítógépes játékok bejöttek, és éppen nálunk szolgált Szabolcsban, elmondta: tudjátok, úgy gondoltuk, hogy gyermek istentiszteletre úgy fognak többen jönni, hogyha veszünk számítógépeket a gyülekezetekbe, meg számítógépes programokat, és előtte a gyerekek játszhatnak. Amikor megvettük ezeket a gépeket, és a gyerekek elkezdtek játszani, egy idő után azt vettük észre, hogy baj van.

Már be se akartak jönni a gyermek istentiszteletre, mert nekik elég volt az, hogy játszhattak!

Rájövünk mindig arra, hogy egy ideig-óraig létező közösséget létre lehet hozni más eszközökkel, de higgyük el, és ezt emelem ki: egy ideig-óraig létező közösséget! Olyan ez, mint a magvető példázatában, mikor nincs gyökere a növénynek, és kisül. Hiába hajt ki, hiába kezd el növekedni, nincs bibliai alapja, nincs bibliai gyökere; mert a bibliai gyökér mindig az Isten ígéje! Isten így gondolta létrehozni a közösséget. Az első pünkösdkor is a megszólaló ige hozta létre a közösséget: halljuk, amint a mi nyelvünkön szólják az Istennek nagyságos dolgait! Ebből tudták meg, hogy bűnösök, mert Jézust keresztre feszítették; még akkor is, hogyha ők nem voltak ott a Golgotán. Ezután kérdezik meg: akkor hogyan szerveződjünk mi közösséggé, mert most már látjuk, hogy e nélkül éltünk! „Térjete meg és keresztelkedjete meg... és veszite a Szent Lélek ajándékát!” Azért hirdetjük, „hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával...”

A következő, amin én megdöbbsentem az igék olvasásakor az, hogy azt mondja János: „néktek is közösségetek legyen velünk.” Hát nem azoknak írt János, akik már közösségben voltak? Hiszen tudjuk, hogy János az akkori hívőknek írt körlevelet, az akkori gyülekezeteknek, és mintha ez az ige azt feltételezné, hogy ez a közösség még nincs meg!

Ennek az az üzenete számunkra, hogy nem azért mondja így János, mintha ez a közösség nem működne, hanem egyrészt azért, hogy a hívők legyenek tisztában azzal, ők is hogyan lettek ennek a közösségnek tagjai; másrészt pedig, ami még fontosabb, János apostol ezzel tesz bizonyosságot: az akkori gyülekezetekben is voltak keresők és voltak, akik még Jézus Krisztusnak, meg az egymással való közösségnek nem voltak tagjai. Vannak, akiknek szívük még nem forrt össze. Ezzel János apostol tanítást ad nekünk arra nézve, hogy minden időben a hívők gyülekezete keresőkből is áll, nemcsak hívőkből, mert különben hogyan jönne létre ez a közösség, ha nem az ige hallgatása által! Ezzel a hívőknek meghatározza a feladatot és a misszió területét. Azt mondja: akkor nektek kötelesegetek megtenni mindent azért, hogy ebbe a közösségbe minél többen bejöjjenek, hogy ez a közösség létrejöjjön! Akkor megvan a feladatotok, és megvan a missziói területetek!

Amíg vannak meg nem tértek, keresők, álmegettértek a gyülekezetben, addig Isten hívő népének az a feladata, ami az Úr Jézus Krisztus célja is volt, hogy kihívjon egy lelki népet. Ezzel az igével János emlékezteti a gyülekezetet a feladatára, kötelességére, meg a misszióra: „...néktek is közösségetek legyen”... Tehát, valakinek még nincs közössége az Atyával, de ebben benne van az a csodálatos lehetőség is, hogy lehet közössége az Atyával és lehet közössége Jézus Krisztussal! Te is csatlakozhatsz ehhez a közösséghez!

Olyan szép, amikor Bartimeus kiált! Megy a virágvasárnapi menet, és ott van egy vak koldus az útszélien, és azt kiáltja, hogy „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Ez azt jelentette, hogy „én csatlakozni akarok ehhez a menethez!” Bartimeus tulajdonképpen azt mondta ezzel a kérésével, hogy „vegyetek fel engem is!” Ott állt az út szélien, és azt mondta: „vigyetek magatokkal!” Van a Bibliában prófécia erre nézve, mikor valakik így jelentkeztek: „vigyetek magatokkal!”

KÖZÖSSÉG KRISZTUSSAL ÉS EGYMÁSSAL

A közösség tehát: Jézus Krisztussal és egymással való közösség. Miért mondja először azt az apostol, hogy közösségetek legyen velünk? Fontos, hogy egyik hívő a másikkal legyen közösségben? És miért hivatkozik csak arra, hogy „ahogyan közösségünk van az Atyával és az Ő fiával, Jézus Krisztussal”? Miért nem fordítva mondja az apostol: legyen közösségetek az Atyával és az Úr Jézussal, és aztán legyen közösségetek velünk? Miért fordítja meg a kettőt? Ezt többször tanítja a Szentírás, hogy az Atyával és Jézus Krisztussal való közösségünk sokkal jobban meglátszik abban, hogy egymással hogyan vagyunk közösségben, mint az, hogy én Jézus Krisztussal hogy vagyok közösségben!

Tehát, Jézus Krisztussal való közössége a hívőnek, mindig a másik hívővel való közösségben realizálódik és konkretizálódik! János apostol ilyeneket mond: azt mondod, hogy szereted Istent? De szereted-e az atyádfiát? Ezért bontogatja majd később a levelében János: Hogyan mondhatod, hogy szereted Istent, akit nem látsz, ha nem szereted az atyádfiát, akit meg látsz? Tehát arról, hogy nekem milyen közösségem van az Úr Jézus Krisztussal, sok mindent mondhatok: sok szépet, sok jót, de a másik ember nem tudja, hogy ez igaz-e vagy sem! Hanem, ahogy Jakab apostol is mondja az igében: „Mutasd meg nekem a te hitedet a cselekedeteidből; mert mi módon mondod, hogy hiszel, ha nincsenek cselekedeteid?” Tehát, jobban látszik a Krisztushoz való viszonyunk abban, hogy egymással hogyan tudunk mi kapcsolatot tartani. A másik hívővel való közösségem utal mindig arra, hogy az Úr Jézus Krisztussal milyen a közösségem!

Szeretném összefoglalni, hogy erről a közösségről mit mond még Isten igéje! Először is azt mondja, hogy ennek a közösségnek kezdeményezője az Úr Isten. Látjuk, hogy ez a közösség kegyelemből, isteni szeretetből jött létre, és azért szeretetközösség, mert szeretjük egymást. Látjuk, hogy ez azért szeretetközösség, mert kitöltetett az Isten szeretete a tagok szívébe; az Isten szeretetéből létrejött közösség. Azt mondja az 1 Korinthus 1,9-ben Pál apostol: „Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.” Tehát, Isten, amikor elhívja a hívőt, Szentlelke által bekapcsolja a Jézus Krisztussal való közösségbe, tagjává teszi Krisztusnak.

Azt szoktam mondani a konfirmandusoknak, hogy képzeljétek el úgy, mint egy vasúti szerelvényt, ahol elől van a mozdony, és a mozdonyhoz oda vannak kapcsolva a vagonok! A vagonok egymáshoz is vannak kapcsolva, meg a mozdonyhoz is. Ha csak egymáshoz lennének kapcsolva, akkor a vonat meg se mozdulna, mert a vagonoknak önmagában nincs ereje, de mivel oda vannak kapcsolva a mozdonyhoz, ezért ha a mozdony elindul, azok is el fognak indulni. Ha a mozdony megáll, a vagonok is megállnak, mert össze vannak kapcsolva. Valahogy így kell értenünk a Krisztussal és az egymással való közösséget! Azt mondja az ige: mozdulás, élet csak akkor lesz, hogyha nemcsak a mozdonyhoz, hanem egymáshoz is oda vagyunk kötve!

Testvérek, az a csodálatos, hogy ez nem emberi szerveződés és emberi akarat alapján, hanem meghívásos alapon megy. Akit elhív az Úr, az meg fogja érezni: hívott, szent hívással! Nem az én érdemem, hogy a közösségben vagyok, hanem az Övé! Azzal is sokat foglalkozik az apostol, hogy nemcsak élni lehet ebben a közösségben, hanem megélni is lehet ezt a közösséget. „Sírjatok a sírókkal, örüljete

az örülőkkel!"; meg még nagyon sokat sorolhatnánk, hogy a másoknak a bajaira vagy a másik örömeire hogyan reagálok; akinek ott, ahol tudok, segítek, vagy ott, ahol tudok, ajándékaimat az ő javára fogom fordítani. Ennek a közösségnek célja és feladata, hogy Jézus Krisztust hirdesse ebben a világban. Isten gyülekezete, népe a pusztá létével is ezt hirdeti; és legfőképpen hirdeti, hogy szent és engedelmes életet akar élni az Úr Jézus Krisztus rendelése szerint.

Hadd fejezzem be azzal, hogy a Jézus Krisztussal való közösségünk, meg a hívők egymással való közössége olyan közösség, amely nem ér véget sohasem. Lehet valaki itt a földön bármilyen közösségnek tagja, mondjuk egy sportegyesületnek, vadásztársaságnak vagy horgászszövetségnek, egy idő után mindezeknek vége lesz. A Krisztussal való közösség és a hívőknek egymással való közössége, azt olvassuk, meg fog maradni mindig. Hadd idézzek egy mondatot egy nagyon régen élt igehirdetőtől! Amikor a közösségről beszél, akkor a következő mondatot mondja: Krisztus mátkája sohasem lesz özvegy! Emberileg lehetünk özvegyek ezen a földön, Krisztus gyermeke, mátkája, aki az Énekek éneke 2,16-tal vallja, mert ott nem a férfiről és a nőről, a szerelmespárról van szó, hanem Krisztusról és az övéiről: szerelmesem enyém, és én az övé vagyok. Ez azt jelenti: Krisztusom az enyém, és én az Övé vagyok.

Végül mégiscsak szólok arról, hogy mi veszélyezteti ezt a közösséget! Belső viszályok és külső támadások veszélyeztetik, azért kell résen lennie a közösségnek! A külső támadásokról nem tehetünk, mert azok nem rajtunk állnak, tőlünk teljesen függetlenek; különféle tévtanok, áramlatok, amelyek igyekeznek a közösséget szétzúzni és tönkretenni, megosztani vagy szétszakítani. De azt mondja János, Pál és az apostolok, hogy sokkal veszélyesebb az, ami belül támad, mert arról tehetünk! Arról tehetünk, ha belső viszályok vannak közöttünk! Az 1. Korinthusi levél ezzel foglalkozik: hallom a Kloé embereitől – mondja az apostol –, hogy mik vannak a közösségben! Sőt, egyik helyen azt mondja az apostol: olyanok vannak a közösségben, amik még a világban is alig-alig fordulnak elő! Kérdés, hogy akkor ez a közösség mennyire lesz vonzó közösség, mennyire lesz Krisztusra mutató és Krisztushoz hívogató közösség! Ennek a közösségnek, amelyben ilyen belső viszályok vannak, egyetlen lehetősége van: meneküljön oda az Úr Jézushoz! Ezért biztosítja őket az első fejezetben: „Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére, megtisztít minket minden bűntől.” Ennek a közösségnek programja kell, hogy legyen: „Alázatok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.”

Testvérek, azt mondja az Úr nekünk, hogy legyünk nagyon hálásak ezért a közösségért Isten felé, és legyünk végtelen hálásak, hogy Isten összekapcsolt bennünket nemcsak Krisztussal, akiben van a mi életünk, akiben van a mi váltságunk, hanem összekapcsolt a másik emberrel is! Közösségre hívott el bennünket az Ő Fiával és egymással. Aki ennek titkát, áldását megérti, az boldog lesz, hogy gyülekezeti közösségben lehet! Boldog lesz, hogy egymás terhét hordozhatjuk, betölthetjük a Krisztus törvényét, és boldogan fogja énekelni a 455. éneket is: „Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős; Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz.”

Mindig hálás voltam azokért a közösségekért, ahova Isten helyezett már gyermekkoromban is. Pedig akkor általában sok idős volt a gyülekezetben, de ma is

KÖZÖSSÉG KRISZTUSSAL ÉS EGYMÁSSAL

csak végtelen hálával tudok arra gondolni, hogy Isten ezekkel a kedves öregekkel már gyermekként összekötötte a szívünket, és nemcsak az övékét felém, hanem az enyémet is feléjük.

Mi is legyünk hálásak azért, hogy az igén nyugszik ez a közösség! Ez az alapja. Van feladatunk ebben a közösségben, és van tennivalónk ezért a közösségért ebben az esztendőben is!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy a velünk való közösséget vállaltad akkor, amikor testté lettél; egészen hasonlóvá akartál válni hozzánk, kivéve a bűnt. Magasztalunk Téged, hogy a Veled való közösség azt jelentette minden időben, hogy annyira vállaltad ezt a közösséget, hogy azt mondtad: aki titeket bánt, az engem bánt; aki titeket üldöz, engem üldöz; aki nektek ad valamit, az olyan, mintha nekem adná. Ezt a közösséget velünk, minden tagadásunk, hitetlenkedésünk, minden lazaságunk és gyengeségünk ellenére Te mindig vállaltad, és köszönjük, hogy vállalni is fogod. Köszönjük, hogy semmi el nem szakaszthat Tőled: sem halál, sem élet, sem fejedelemségek, sem magasság, sem mélység. Köszönjük, hogy erre a közösségre nézve azt mondod: „maradjatok énbennem, és én ti bennetek, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

Ámen.

462. ének

Silcher F., 1789–1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-rőm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem, nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábaddnál gyermeked, Ki szemlelőnyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzene: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826–1901.